

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз ОК 7/2025
13.02.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светлане Томић Јокић, председника већа, Дијане Јанковић, Милене Рашић, Гордане Којић и Слободана Велисављевића, чланова већа, са саветником Врховног суда Немањом Симићевићем, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Мирослава Терзића, због кривичног дела удруживање ради вршења кривичних дела из члана 346. став 2. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Мирослава Терзића, адвоката Огњена Радића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду-посебно одељење за организовани криминал Спк.По1.бр.9/24-Кв.По1.бр.520/24 од 10.10.2024. године и Апелационог суда у Београду Кж1-По1-Спк 9/24 од 04.12.2024. године, у седници већа одржаној дана 13.02.2025. године, донео је:

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Мирослава Терзића, адвоката Огњена Радића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду-посебно одељење за организовани криминал Спк.По1.бр.9/24-Кв.По1.бр.520/24 од 10.10.2024. године и Апелационог суда у Београду Кж1-По1-Спк 9/24 од 04.12.2024. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду-посебно одељење за организовани криминал Спк.По1.бр.9/24-Кв.По1.бр.520/24 од 10.10.2024. године усвојен је захтев јавног тужилаштва за организовани криминал за изрицање јединствене казне осуђеном Мирославу Терзићу, па су у погледу одлуке о казни преиначене и то пресуда Вишег суда у Београду-посебно одељење за организовани криминал Спк.По1.бр.9/24 од 06.03.2024. године, која је постала правноснажна 06.03.2024.године и пресуда Трећег основног суда у Београду Спк.бр.263/20 од 09.06.2021. године, која је постала правноснажна 09.06.2021. године, па је окривљени Мирослав Терзић, узимајући му као утврђене казне затвора по правноснажним пресудама Вишег суда у Београду-посебно одељење за организовани криминал Спк.По1.бр.9/24 од 06.03.2024. године која је постала правноснажна 06.03.2024. године, у трајању од три године и пет месеци и новчану казну у износу од 1.000.000,00

динара и по пресуди Трећег основног суда у Београду Спк.бр.263/20 од 09.06.2021. године, која је постала правноснажна 09.06.2021. године, казну затвора у трајању од осам месеци која се казна има извршити у просторијама у којима окривљени станује, без примене електронског надзора, па га је суд осудио на јединствену казну затвора у трајању од четири године и новчану казну у износу од 1.000.000,00 динара, коју новчану казну је дужан да плати у року од шест месеци од дана правноснажности пресуде, те је одређено да уколико окривљени не плати новчану казну у одређеном року, суд ће је заменити казном затвора, тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан затвора, с тим да казна затвора не може бити дужа од шест месеци.

У изречену казну затвора окривљеном је урачунато време проведено у притвору у периоду од 05.12.2023.године до 19.04.2024.године као и време које је окривљени провео на издржавању казне затвора почев од 19.04.2024. године па надаље, по пресуди Вишег суда у Београду-посебно одељење за организовани криминал Спк.По1.бр.9/24 од 06.03.2024.године.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1-По1-Спк 9/24 од 04.12.2024. године одбијене су као неосноване жалбе окривљеног Мирослава Терзића и његовог браниоца адвоката Огњена Радића, а пресуда Вишег суда у Београду-посебно одељење за организовани криминал Спк.По1.бр.9/24-Кв.По1.бр.520/24 од 10.10.2024. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости је поднео бранилац окривљеног Мирослава Терзића, адвокат Огњен Радић, због повреде закона из члана 15., 16., 437., 438. став 1. тачка 1), 438. став 2. тачка 3), 439., 440. ЗКП, члана 105. став 1. тачка 6) и 107. КЗ и члана 32. Устава Републике Србије и члана 6. Европске Конвенције о људским правима, без предлога у погледу одлуке Врховног суда о поднетом захтеву.

Врховни суд је у седници већа, испитујући захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у смислу одредби члана 487. Законика о кривичном поступку, оценио да је захтев недозвољен и да нема законом прописан садржај, из следећих разлога:

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП). Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 2. у вези става 1. тачка 1) ЗКП) окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), такав захтев може поднети ако је правоснажном одлуком или у поступку који је претходио њеном доношењу, повређена одредба кривичног поступка и то, прописана чланом 485.став 4. ЗКП или ако је на чињенично стање утврђено у правоснажној одлуци погрешно примењен закон. Право окривљеног и његовог браниоца на подношење захтева за заштиту законитости због повреде ЗКП је ограничено таксативним набрајањем повреда закона које су учињене у првостепеном поступку и у поступку пред апелационим односно другостепеним судом (члан 485. став 4. ЗКП) те се захтев може поднети због повреда одредаба члана 74, члана

438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) до 3) и члана 441. став 3. и 4. ЗКП.

При томе, обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради, већ и указивање на то у чему се она састоји.

Указујући на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног Мирослава Терзића, адвокат Огњен Радић у захтеву за заштиту законитости истиче да нису испуњени услови за изрицање јединствене казне затвора, јер су повређене одредбе члана 105. став 1. тачка 6) и 107. КЗ у односу на пресуду Трећег основног суда у Београду Спк.бр.263/20 од 09.06.2021.године, којом је окривљени осуђен на казну затвора у трајању од осам месеци која ће се извршити у просторијама у којима окривљени станује. Бранилац свој став образлаже тиме да је наведена пресуда извршна од дана 18.06.2021.године, а да је одредбом члана 105. став 1. тачка 6) КЗ прописано да се досуђена казна не може извршити када протекну две године од осуде на казну затвора до једне године, из чега произилази да су се стекли услови за примену института релативне застарелости извршења казне јер је протекло две године од извршности пресуде, као и да је неоснован закључак другостепеног суда да је издавањем потернице за окривљеним дана 19.06.2023.године прекинут ток релативне застарелости, из разлога што је иста издата након што је релативна застарелост наступила.

По оцени Врховног суда, када је у питању застарелост, бранилац окривљеног, у границама права која у поступку има окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), може поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и због повреда одредаба поступка који је претходио њеном доношењу, само у погледу битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, која се односи искључиво на застарелост кривичног гоњења. Дакле, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због застарелости извршења правноснажно изречене казне затвора у смислу повреда чланова 105. и 107. КЗ, на које се указује изнетим наводима захтева.

Имајући у виду да бранилац окривљеног Мирослава Терзића, адвокат Огњен Радић изнетим наводима захтева за заштиту законитости не указују да је наступила застарелост кривичног гоњења, већ застарелост извршења казне, што по налажењу Врховног суда не представља битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, нити било коју другу повреду закона због које окривљени и његов бранилац у смислу члана 485. став 4. ЗКП могу поднети овај ванредни правни лек, то је Врховни суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Мирослава Терзића, адвоката Огњена Радића, у овом делу оценио недозвољеним.

У осталом делу захтева бранилац окривљеног указује на повреде закона из члана 15., 16., 437., 438. став 2. тачка 3) и 440. ЗКП. Како наведене повреде закона не представљају законске разлоге због којих је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу,

то је Врховни суд захтев браниоца окривљеног Мирослава Терзића, адвоката Огњена Радића и у овом делу оценио недозвољеним.

У осталом делу захтева бранилац окривљеног је означио повреду закона из члана 439. ЗКП. Међутим, бранилац не прецизира које од четири тачке наведеног члана су повређене, а прве три тачке представљају законом дозвољене разлоге за подношење захтева за заштиту законитости, те ни у самом обраложењу захтева бранилац не конкретизује на који начин је повређена наведена законска одредба. Одредба члана 484. ЗКП налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а што у случају истицања повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП), по налажењу овог суда, подразумева не само формално опредељење о којој повреди закона је реч, већ и образложење у чему се та повреда конкретно састоји. С тога је Врховни суд нашао да захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Мирослава Терзића, адвоката Огњена Радића, у овом делу нема законом прописан садржај у смислу одредбе члана 484. ЗКП.

Бранилац окривљеног у осталом делу захтева још наводи да је окривљеном повређено право на правично суђење, чиме је учињена повреда из члана 32. Устава Републике Србије и члана 6. Европске Конвенције о људским правима.

Када се захтев за заштиту законитости подноси из разлога прописаних одредбом члана 485. став 1. тачка 3) ЗКП, то се, према одредби члана 484. ЗКП, уз захтев мора доставити и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права којом је утврђена повреда људског права и слободе окривљеног или другог учесника у поступку, а које је зајемчено Уставом или Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода и додатним протоколима. Имајући у виду да у конкретном случају подносилац захтева за заштиту законитости уз захтев није доставио одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права, то је Врховни суд нашао да и у погледу ових повреда захтев за заштиту законитости нема законом прописан садржај.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу одредби члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана 485. став 4. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 3) у вези члана 484. ЗКП, одлучио као у изреци овога решења.

Записничар-саветник
Немања Симићевић, с.р.

Председник већа-судија
Светлана Томић Јокић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић